

Waarom Riet de bevrijding op 4 mei vierde

'WE WAREN UITZINNIG VAN VREUGDE!'

Riet van der Bol-Verhaar (88) herinnert zich als de dag van gisteren hoe ze op 4 mei samen met haar broer een pril bevrijdingsfeest vierde. De Duitsers hadden gecapituleerd. Veel mensen in Den Haag schonden de avondklok om hossend, dansend en zingend de straat op te gaan. En Riet was erbij. "Het maakte zo veel indruk op me."

'DIE BRIJ WAS ONS AVONDETEN'

Over hoe ze op de avond van 4 mei 1945 met haar vader, moeder, broer en drie zusjes rond het majokacheltje zit om nog iets van warmte te krijgen. "We hadden zojuist wat gegeten, een soort soep van tuinbonen. Die had mijn vader meegebracht als laatste etenswaar. Het was overjarig zaaigoed dat zo uitgedroogd was dat het na dagenlang weken en uren koken nog niet zacht was. Er zaten ook wurmen in, die overal gangetjes in hadden gevreten. Mijn moeder sneed de aangevreten stukjes met een scherp mesje

weg. Uiteindelijk gingen ze nog een keer door de gehaktmolen. Zwaar werk, dus om de beurt draaiden we een poosje. Die brij was ons avondeten. Het was letterlijk 'honger maakt rauwe bonen zoet'."

OPEENS GEROEP OP STRAAT

Nadat ze gegeten hebben, gaan om acht uur 's avonds alle lichten uit. De avondklok geldt immers. "Wij brandden kaarsen en gingen vaak al vroeg naar bed, want olie voor de lamp was schaars. Maar op die vierde mei was alles anders." Kort na achten hoort Riet plotseling mensen roepen op straat. "We keken naar buiten, maar zagen nog niets. Bij de burenschoof iemand een raam open. Weer geroep. Toen mochten wij ook het raam open doen. Het licht lieten we uit; we deden alleen voorzichtig een stukje gordijn opzij."

ZUSTERS IN POLONAISE

En dan ineens ziet Riet tot haar grote verbazing dat aan de overkant in het klooster elektrisch licht brandt. De gordijnen zijn opengetrokken. "Ik kon de verpleegsters helder horen zingen. Ze deden een rondedans om de tafel en waren uitzinnig van

Zuidwal - Brouwergracht, de oude brug 1927

vreugde. In een lange sliert liepen ze de voordeur uit. Ik wist niet wat ik zag! Toen hoorden we eindelijk het verlossende woord: 'De Duitsers hebben gecapituleerd! We zijn vrij!' Mensen hadden het op de radio gehoord." Over de brug vanuit de Schilderswijk komen buurtbewoners dansend, hossend en zingend in drommen naar buiten. Allemaal gaan ze richting de binnenstad.

MEE DE STAD IN

"Mag ik ook naar de stad?", smeekte mijn broer. Natuurlijk wilde ik als het jongere zusje ook mee", vertelt Riet. Hoewel ze pas dertien en veertien jaar oud zijn, mag het uiteindelijk van haar moeder: "Vooruit dan maar", zei ze. Als we maar bij elkaar bleven en voor donker terugkwamen. Het was al halfnegen geweest en het begon te schemeren. We hebben de laatste avondklok maar niet al te ernstig genomen."

Riet loopt met haar broer mee in de deinende mensenmassa. "We bleven goed bij elkaar, want we waren nog nooit 's avonds op pad geweest. Iedereen haakte de armen in elkaar en hossend trokken we door de stad. Bij het Paleis Noordeinde zongen we

uit volle borst het Wilhelmus. Ook het paleisje op het Voorhout kreeg een aubade." Op een gegeven moment kan Riet haast niet meer. Ze heeft pijn in haar zij, maar peinst er niet over te stoppen met dansen. "Na een uur gingen

we uitgeput naar huis. Wat was ik ontzaglijk moe! Het heeft zo veel indruk op me gemaakt!"

'Iedereen haakte de armen in elkaar en hossend trokken we door de stad'

'IK WAS ERBIJ!'

"Een dergelijke uitgelaten feeststemming heb ik daarna nooit meer meegemaakt. Later zijn overal uitbundige bevrijdingsfeesten georganiseerd, maar de spontaniteit van 4 mei 1945 heb ik aan den lijve mogen ondervinden. Achteraf vraag ik me weleens af hoe we het volhielden met onze vermoeide hongerlijven, maar ik kan zeggen: de bevrijding, ik ben erbij geweest! ■

REAGEREN OP DIT ARTIKEL?

redactie@maxmagazine.nl of Postbus 277 - 1200 AG Hilversum